

Sesſion ikke var Tale om Sligt, uagtet der var naturlig Anledning til at ſammenſtille alle de enkelte Beſlutninger i en Slutnings- Angivelse, der kunde fremgaae ſom diſſes Reſultat. Det vilde være henſigtsmæssigt, og forſaavidt vilde Slutningsindſtillingen bringe Sagen paa et klarere Standpunkt, end ved ſidſte Regnskabs Afſlæggelſe. Men der er brugt Betegnelsen „Decharge“, og det medfører igjen, at man ſaa let forverler Forholdet med en ſædvanlig Regnskabsforerſ, ſom afſlægger ſit Regſkab for den competente Autoritet, der da gienemgaaer det og giver ham Decharge. Det er for at undgaae denne Forverling meget ønskeligt, at dette Ord maatte forandres. Regjeringen kan ikke anerkjende at have Decharge fornøden; det er ikke dens Henſigt at andrage paa en ſaadan; den maa tværtimod bede ſig fritagen for at modtage nogen Decharge. Den ønsker naturligviis en Erkjendelſe fra Rigsdagen om det afſlagte Regnskabs Rigtighed; men en Decharge i Ordets almindelige Betydning vil den ikke kunne modtage.

Det næſte Afsnit af Udvalgets Betænkning angaaer det overordentlig vanſkelige Spørgsmaal, om hvad der ſkal betragtes ſom Overſkriftelſer af Finantsloven. Dette Afsnit er behandlet med ſtor Forſjærlighed fra Udvalgets Side, og jeg tilſtaaer, at her eſter min Mening er vundet ſærdels Meget i Henſeende til, at bringe diſſe tvivlſomme Puncter nærmere en Afgjorelſe. Her er man paa et Omraade, hvor Praxis vil kunne afgjøre meget; hvor der væſentlig er Tale om, hvad Rigsdagen i Forbindelſe med Regjeringen vil antage nødvendigt, og hvor man ved gjenſidig Forſtaaelſe vil kunne udrette Meget til at tilvebringe den rette Form. Det forekommer mig, at næſten alt, hvad der af Udvalget er udtalt i denne Retning, maa erkjendes for ſærdels vel begrundet; og det er derfor mit Haab, at det vil finde Billigheſe af Rigsdagen, ligesom det viſnok ſaavidt muligt vil blive taget til Følge af Regjeringen. Et andet vigtigt Punkt angaaer Nødvendigheden eller Tilſtedeligheden af de ſaakaldte Tillægsbevillinger. Her maa jeg, idet jeg blot taler paa mine egne Begne, erkjende, at jeg ingenlunde er enig med Udvalget. Jeg vilde, hvis jeg ſom

Medlem af Thinget ſkulde udtale mig om denne Sag, holde paa, at det ikke var Revisionens eller Thingets Sag ved Regnskabs Bevømmelſe at give Lovhjemmel til, hvad der ikke har Lovhjemmel; erkjendtes det, at en vis Udgiſt var uden Hjemmel, maatte det være en ſimpel Følge deraf, at det decideredes til Anſvar, hvorved imidlertid ikke er afgjort, hvad der vilde fremkomme ſom det endelige Reſultat for Bedkommende. Dette har formeentlig ogſaa Praxis for ſig, hvilket forekommer mig tydeligt af hvad der har fundet Sted, idet der forelægges to Tillægsbevillingslove; ſaaledes er der iaar forelagt en Lov om Tillægsbevilling for 1854—55, alſaa for indværende Finantsaar; denne Lov har en blandet Natur, idet den deels omfatter Udgiſter, der endnu ikke have fundet Sted, deels Beløb, der ere afholdte, og for hvilke der ſøges Efterbevilling; — desuden forelægges der en anden Lov om Tillægsbevilling for næſtforegaaende Finantsaar, der fra Regjeringens Standpunkt maa antages at omfatte alle de Poſter, ſom man troer kunde behøve Lovhjemmel, og hvis der her er en Mangel tilſtede, hvis der endnu paa Regnskabet ſkulde være tilbage nogen Poſt, for hvilken Lovhjemmel ſævnedes, da maatte en ſaadan erhveves, eller ogſaa maatte Ansvaret gjøres gjældende. Men det er ikke denne Opfattelſe, der fra Udvalgets Side er gjort gjældende, og jeg veed meget vel, at den heller ikke ved det ſidſte Regnskabs Behandling her i Thinget blev gjort gjældende. Jeg havde ogſaa den Gang ſom Medlem Leilighed til at udtale min Opfatning — hvilket jeg bemærker, da det af den ærede Ordfører blev anført, at der ingen Stemmer havde reift ſig mod Udvalgets Opfattelſe, — og jeg berøgte da det Tvivlſomme i undtagelſesviis i denne Sag, at ville lade Thinget erklære, hvad det ellers kun kan afgjøres igjennem en Lov. Jeg indrømmer iøvrigt, at dette Spørgsmaal fra Regjeringens Standpunkt ikke hører til dem, paa hvilke den bør lægge Bægt, men at det maa henſtilles til Rigsdagen, om den ikke finder Betænknelighed ved at ville indſtrænke Tillægsbevillingslovene til gånſke ſæregne og exceptiønelle Tilfælde, og om den ikke finder det mere ſtemmende med ſit Tarev at faſtholde den mods